

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายจิรนิติ หะวานนท์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๖/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ๒๔/๒๕๖๖

วันที่ ๑๕ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { ศาลปกครองกลาง ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือไม่

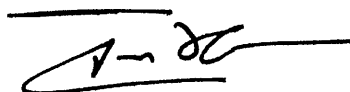
ความเห็น

คดีนี้ ศาลปกครองกลางยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง อ้างว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (คณะกรรมการ ป.ป.ท.) ซึ่งผู้ฟ้องคดีว่า ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๒ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๔) และมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒๔ (๒) หน่วยงานต้นสังกัด ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีพิจารณาถึงโทษทางวินัยแล้วผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยถือตาม รายงานการสอบสวนของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นสำนวนการสอบสวนตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลางขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และได้แย้งว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ เป็นบทบัญญัติที่มีลักษณะเป็นการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีความผิด เป็นการให้อำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ท. ก้าวล่วงเข้าใช้อำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดในการบริหารงานบุคคลของหน่วยงานของรัฐโดยไม่อาจมีหน่วยงานใดตรวจสอบถ่วงดุลหรือคัดค้านได้

เห็นว่า มาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มีเจตนารมณ์เพื่อการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ให้องค์กรอิสระในฝ่ายบริหารเป็นผู้ตรวจสอบนอกเหนือจากการตรวจสอบของหน่วยงานต้นสังกัด การตรวจสอบตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นการตรวจสอบโดยคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีการไต่สวนเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงในการพิจารณา ในกรณีซึ่งมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดทางวินัยให้ส่งรายงานและเอกสารไปให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาลงโทษทางวินัยโดยไม่ต้องตั้งกรรมการสอบสวนอีก แต่ให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ซึ่งผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนต้องพิจารณาลงโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันรับเรื่องและให้ส่งสำเนาคำสั่งลงโทษไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ด้วย บทบัญญัติดังกล่าวเป็นกระบวนการตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยฝ่ายบริหารเพื่อป้องกันและปราบปรามการทุจริตหรือการประพฤติไม่เหมาะสมกับการปฏิบัติราชการเป็นการตรวจสอบโดยเปิดเผยต่อหน้าผู้ถูกกล่าวหา ทนายความหรือบุคคลที่ผู้ถูกกล่าวหาไว้วางใจให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแสดงพยานหลักฐานหรือนำพยานบุคคลมาให้ถ้อยคำได้ เป็นกระบวนการไต่สวนที่ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ต่อสู้คดีอย่างเต็มที่แล้ว แม้จะก้าวล่วงเข้าไปในอำนาจการบริหารงานบุคคลของหน่วยงานของรัฐ แต่ยังคงเป็นกระบวนการตรวจสอบโดยฝ่ายบริหารเองเพื่อลงโทษทางวินัย ซึ่งการลงโทษทางวินัยไม่ใช่การลงโทษตามความผิดทางอาญา จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง ซึ่งเป็นบทบัญญัติคุ้มครองผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา โดยให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าไม่มีความผิด

นอกจากนี้ หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการพิจารณาของฝ่ายบริหาร ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลเพื่อให้พิจารณาดำเนินการสอบสวนทบทวนคำวินิจฉัยของฝ่ายบริหารได้ ดังเช่นที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตุลาการที่มีหน้าที่และอำนาจในการพิจารณาให้ความเป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดีต่อไป

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง

(นายจิรนิติ หะวานนท์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ